

ת"פ 57576/11/18 - ישראל יהושע, סגולה לישראל - ניהול וקידום פרויקטים בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בתל אביב - יפו

ת"פ 18-11-57576 מדינת ישראל נ' יהושע ואח'
לפני כבוד השופט ציון קאפק

המבקשים:

1. ישראל יהושע

2. סגולה לישראל - ניהול וקידום פרויקטים בע"מ
ע"י ב"כ עווה"ד ירון קוסטליץ ויואב סטשבסקי

נגד

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז"ד עומר קופלר

המשיב:

החלטה

ההחלטה בבקשת לביטול שני אישומים מכתב אישום מכח הסעיפים 149(4) ו- 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ").

1. הבקשה:

נגד המבקשים הוגש כתב אישום המונה 3 אישומים. עניינו של האישום הראשון אינו צריך להחלטה זו.
הבקשה נסובה אודות האישומים השני והשלישי.

ב"כ המבקשים, טוען כי יש לבטל שני האישומים על יסוד כל אחד מאליה:

א. "השתק שיפוטי", לגבי האישום השלישי, נוכחות טענות עובדיות סותרות בכתב אישום שהוגש נגד אחר.

ב. אכיפה בררנית, לגבי האישומים השני והשלישי, אשר אף היא עולה מכתב האישום שהוגש נגד الآخر.

2. רקע:

כתב האישום מונה 3 אישומים שהרלוונטיים שבהם להחלטה זו הינם האישומים השני והשלישי.

האישור השני - פרשת זירות - מיחס לבקשת העבירות הבאות: לקיחת שוחד-עבירה לפי סעיף 290 לחוק

עמוד 1

© verdicts.co.il - עו' פסקי דין

העונשין (להלן: "החוק") בצוירוף סעיף 34ב לחוק ושידול להלבנת הון-עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בצוירוף סעיף 30 לחוק (ריבוי עבירות).

لمבקשת מি�וחסת עבירות זהות.

האישום השלישי- מועצתה אזהרת תמר ורשות הניקוז-מייחס למבקש עבירה של ניסיון לתיווך בשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק בצוירוף סעיפים 25 ו-34ד לחוק.

מבקשת מি�וחסת עבירה של ניסיון תיווך בשוחד לפי סעיף 295(א) לחוק בצוירוף סעיפים 25 ו 34ד ו 23(א)(2) לחוק.

ב. בתקופה הרלוונטית לכטב האישום, שימש דב ליטビינוף (להלן: "**ליטビינוף**") כראש המועצה אזהרת תמר וי"ר הדירקטוריון של רשות הניקוז ים המלח הפעלת מכוח חוק הניקוז, בין היתר בשטחי המועצה האזהרת תמר.

באותה תקופה כהן גרשון עמל (להלן: "**גרי**") כמנכ"ל רשות הניקוז ים המלח.

במועדים הרלוונטיים שימש הנאשם, בתיק שבפני, כמנהל וכבעלי של חברה בשם "**סגולת לישראל- ניהול וקיום פרויקטים בע"מ**" (להלן: **הנאשמה**).

המועצה האזהרת תמר הייתה בין לקוחותיה של הנאשמה.

ליטビינוף הודה והורשע בכתב אישום מתוקן **במסגרת הסדר טיעון** בת"פ (שלום ת"א 18-10-26344) בטענה של הפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק.

3. תחילה אדון בטענה בדבר השתק שיפוטי המתיחס לאישום השלישי ולאחר מכן אדון בטענה בדבר אכיפה ברורנית הנוגעת לאיושומים השני והשלישי.

4. ב"כ המבקרים טוען **להשתק שיפוטי** לגבי האישום השלישי בכתב האישום אשר בפני, לפי שהעובדות המתוארכות בכתב האישום שהוגש נגד ליטビינוף בגין אותו אירוע, אין מהוות עבירה מצד הנאשומים בתיק זה.

א. תמצית טענות הסגנון:

השתק השיפוטי- קיימת סטירה בין הטענות העובדיות המתוארכות בסעיף 64 לכתב האישום נגד הנאשם לבין המתואר בסעיף 8 לכתב האישום אשר הוגש נגד ליטビינוף.

לדברי הסנגור, טענת המאשימה בכתב אישום של ליטビינוף כי "הבנייה" (הדגשה של י-צ.ק) כספי העמלה אמורים להגיע לעובדי ציבור שבידם להשפיע על מתן תפקדים" סותרת את טענת המאשימה בסעיף 64 לכתב האישום דנא, כי ליטビינוף הבהיר והסביר לגבי כי יש להעביר לנאים עמלת בגובה 25% מכיספי התמיכה וכי עמלת זו אמורה להגיע לאנשים הנזקוקים.

ב"כ הנאים טוען כי "הבנייה" של אודות כספי עמלת המשולמים לשתדלן עבור עובודתו, אינה מהוות עבירה פלילית. ניסוח זה שונה מחלוטין מהנטען בסעיף 64 לכתב האישום. בנסיבות של הנאים בתיק דנא כי ישולם להם שכר טרחה הינה לגיטימית וחוקית.

סתירה נוספת מוצאת הסנגור בסעיפים 12-9 לכתב האישום של ליטビינוף מול סעיפים 65-67 לכתב האישום נגד הנאים, בעניין פגישה אשר התקיימה ביום 14.1.22 בין ליטビינוף, גרי והנאים.

לדבריו, בכתב האישום נגד ליטビינוף הדגישה המאשימה את העובדה כי בפגישה דובר על תשולם ריטיינר חודשי קבוע לנאים בתיק דנא וכי רק ליטビינוף הוא שהבין בפגישה הקודמת (מיום 14.1.12) כי הכספיים אמורים להגיע לעובדי ציבור.

הסנגור שב טוען כי "הבנייה" או "השערה" של אדם אודות כספי עמלת המשולמים לשתדלן עבור עובודתו, שונה מחלוטין מהנטען בסעיף 64 בכתב האישום נגד הנאים בדבר וודאות ידיעה ואין מהוות עבירה פלילית מצד הנאים.

בנוסף, טוען הסנגור כי בכתב האישום של ליטビינוף, אשר הוגש עבור להגשת כתב האישום נגד הנאים, נכללו עובדות נוספות אשר לא נכללו בכתב האישום בעניינינו: בס' 6 לכתב האישום ני ליטビינוף כתוב כי הכספיים הועברו לנאים "בגין **סיווע בעניין הוועדה לשינוי גבולות (חלוקת העבר ללביסט אחר שנתן אף הוא שירות יעוז ולובייניג למועצה)**", עובדה שאינה מזכrita בס' 62 המקביל בכתב האישום דנא.

לديו של הסנגור, המאשימה מודה בכתב האישום נגד ליטビינוף כי מדובר בכספיים אשר הועברו בגין סיווע חוקי ולגיטימי ואף חלק מסך הכספיים הועבר לשתדלן אחר שנתן אף הוא שירות יעוז ולובייניג למועצה, ולא הוועד לדין. הוא טוען כי עובדה זו מראה, על פניה, שהנאים בתיק זה לא ביצעו כל עבירה פלילית.

אכיפה ברניתית- טענה נוספת שמעלה הסנגור הינה כי יש לבטל את האישומים השני והשלישי לכתב האישום מפני אכיפה ברניתית פסולה.

טענתו, בהתמצית הינה, כי על פי המתוואר בחלוקתו השני של כתב האישום נגד ליטビינוף, פועלו יצחק בורבא, מנכ"ל מטמנות אפעה, ציון זאורץ, מנכ"ל חברת י.א.חי, באופן **זהה** לזה הנטען לפני הנאים באישומים השני והשלישי אך חרף זאת המאשימה לא העמידה אותם לדין ואף לא זימנה אותם לשימושו.

תגובה המאשימה:

.ב.

אשר לטענה בדבר השתק שיפוטי, טענת המדינה כי אין כל סתיות בעובדות שני כתבי האישום, מהnimוקים הבאים:

בנוגע לטענה כי הניסוח בין כתבי האישום שונה (ס' 8 לכתב האישום נגד ליטビינוף וס' 64 לכתב האישום דן), לטעתה המאשימה אין מדובר בשוני מהותי אלא באותו עובדות בהן הודה ליטビינוף בהסדר הטיעון. המשמעות היא אותה המשמעות בנוגע לכיספי העملת שאמורים להגיא לעובדי ציבור שבידם להשפיע על מתן תקציבים. המאשימה טוענת כי אין הדבר מעלה או מוריד אם החלטות מופיעו לא מופיע בכתב האישום, שכן העובדות הן אותן העובדות.

זאת ועוד, ליטビינוף, אשר הודה בדברים במסגרת הסדר הטיעון, אינו העד היחיד בתיק זה וגרסאותיהם של עדים נוספים נלקחו בחשבון בעת כתיבת כתב האישום וגיבשו.

טענה נוספת שהעללה ב"כ הנאים מתייחסת אף היא לניסוח שונה - בין ס' 10 לכתב האישום נגד ליטビינוף לבין ס' 67 לכתב האישום דן - וגם כאן אין שינוי מהותי לדעת המאשימה. בשני כתבי האישום הנאשם הוא שמקשר בין התשלום שהוא דורש לבין יחסיו הקרובים עם עובדי ציבור בעלי השפעה.

אשר לטענה כי המאשימה לא צינה כי בסופו של דבר הנאים לא קיבלו את העמלת בגין כספי התמייה ולא נחתם הסכם ריטינר חוזשי, טוענת המאשימה כי היא "חסה לנאים עבירה **ניסיונ** כי שמופיע בס' 70 לכתב האישום דן.

בנוגע לטענה כי הובאו עובדות לא רלוונטיות על היחסים בין הוועדה לשינוי גבולות לבין מועצה אזורית תמר, טוענת המאשימה כי אלה צוינו כדי לפרסום בפני בית המשפט את התמונה המלאה **וכי אין מדובר בלבדוici בעובדות המגלוות יסוד כלשהו בעבירה הפלילית.**

כפי שנטען לעיל בנוגע לשתק השיפוטי, המאשימה סבורה כי אין היא מנעה מלטען את העובדות הנ"ל שכן אין כל סתייה בין אלו המופיעות בכתב האישום המוסכם שהוגש כנגד ליטビינוף.

כבר במקום זה ראוי לציין כי עמדת המדינה מקובלת עליי בסוגיה זו. אזכור הוועדה לשינוי גבולות אכן נועד להציג את התמונה המלאה.

בمعنى לטענת ב"כ הנאשם בדבר אכיפה ברנית, טוענת המאשימה כי בורבא וזארץ לא הוועדו לדין כי לא התקיים סיכוי סביר להרשעה בשל היעדר ראיות. על כן, אין מדובר באכיפה ברנית, אלא אכיפה עניינית ומקצועית.

דין והכרעה:

.5

.א. השתק שיפוטי

סעיף 149(4) לחס"פ מפנה לטענה מקדמית כהאי לשנא:

עמוד 4

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

"**העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה.**".

סעיף 149(10) לחס"פ מפנה לטענה מקדמית נוספת :

"**הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתרה מהוותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.**".

ב"כ הנאים טוען כי התביעה **כבולה** לניסוח כתב האישום של ליטビינוף, אשר אינו מגלה עבירה כלפי הנאים, **לטענתו**, ומשכך היא מנעה מהעלאת טענות סותרות ושונות בכתב האישום נגד הנאים.

הסיגור שם יהבו אפוא על שילוב שני הטעיפים.

עיקר דוקטרינת ההשתק השיפוטי:

ההשתק השיפוטי מכונה, במשפט האזרחי, "השתק שיפוטי" ("Judicial Estoppel"), שאינו אלא הסתעפות של דיני ההשתק המסורתיים. מכוחו של השתק זה, בעל דין שטען בגדרו של הליך מסוים טענה שהתקבלה, מושתק מלהתכחש לטענתו האמורה אף מקום בו הצד השני לא הסתר עלייה או שינה את מצבו לרעה (ע"פ 1292/02 **יחסיא טורק נ' מדינת ישראל** (9.7.2007, פורסם בנבוי)).

מטרתו של השתק השיפוטי היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטי וניצול לרעה של בתי המשפט, והוא משמש כחומר המונע מבעל דין "**מלטיען טענה דיןונית, שאפילו נוכנה היא, יש בה דופי של חוסר תום לב דיןוני**" (רע"א 3640/03 **דקל נ' דקל** [פורסם בנבוי], 16.12.2007) פסקה 18 לפסק דיןה של השופטת א' פרוקצ'יה.

דיני ההשתק הוחלו גם בתחוםי המשפט הפלילי. החלתם נעשתה על דרך של שימוש בדוקטרינת "ההגנה מן הצדך" אשר עוגנה בסעיף 149(10) לחס"פ. מכוחה של ההגנה מן הצדך מוסמן בית המשפט לבטל כליל כתב אישום, מקום בו הגיע למסקנה כי "**קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחוםת הצדך והגינות**" (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** פ"ד נת(6), 776, 806 (2005) פסקה 20 לפסק הדיון; ע"פ 3737/94 **יפת נ' מדינת ישראל**, פ"ד (2) 221, 368 (1996)).

מן הכלל אל הפרט:

עמוד 5

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

בחנתי הטענות אלה מול אלה וראיתי לנכון לדוחות הטענה המקדמית מהטעמים הבאים:

(1) נקודת המוצא של ב"כ הנאים הינה ליטיבינוフ הינו המקור הראייתי **היחיד** לנטען

כלפי הנאים, ולא היא. **על פי תגונת המאשמה, קיימות ראיות נוספות. על כן**

יש לברר העובדות לאשרן ובכלל זה יש לשמע את מכלול הראיות.

(2) נחה דעתני כי אכן מדובר בשאלת של ניסוח ואין הדברים יודדים לשורשו של עניין

בביקורת **סתירה מהותית ובולטת** שאינה יכולה לדור בכפיפה אחת עם הנטען בכתב

האישום דנא. זאת ועוד, ב"כ הנאים גורס כי כתב האישום נגד ליטיבינוフ מבסס את

הטען כי מדובר ב"הבנה" או "השערה"ותו לא. אולם, עיון בסעיף 10 לכתב האישום

נגד ליטיבינוフ, מעלה כי הנאשם אמר מפורשות: **"כי הוא מקרוב לעובדי ציבור להם**

השפעה על הקצאת התקציבים". הנה כי כן, **הזיקה שבין הিירותו הנאשם את**

עובדיו הציבור לבין אפשרות העסקתו ותכליתה הינה ברורה ומפורשת על פי לשון כתב

האישום נגד ליטיבינוフ. מה טעם מצא, לכאורה, הנאשם להזכיר ולהתפאר בעובדת

היירותו את עובדי הציבור המשפיעים על הקצאת התקציבים אם אכן השיקולים

לקצאת כספי הציבור היו עניינים.

(3) עולה מסקירת הסעיפים בכתביו האישום, כי אכן יש הבדלים לשוניים בין הסעיפים אר

העובדות המתוארות בשני כתבי האישום זהות במשמעותם וברוחן ורק הניסוח שונה במעט.

הבדלי הניסוח יכולים לנבוע, כאמור, מתיikon כתב האישום במסגרת הסדר הטיעון.

ראו: לעניין זה דברי כב' השופט מזוע בע"פ 16/1872 **דז'ולדטי נ' מדינת ישראל** (פורסם

בנבו, 18.5.17) בקשר לאי התאמנה-דיבור בשני קולות- בין ההכרעות המתקבלות בבית משפט בעניינים

של שותפים לדבר עבירה:

"קשה זו מתעורר אך ורק במקרים שבהם הכרעתו של בית המשפט
כוללות ממצאים עובדתיים הסותרים חזיתית זה את זה באופן שאינו ניתן
ליישוב" (הדגשה לא במקור-צ.ק).

זה הכלל בהכרעות בית משפט זה הכלל שיש לישמו בבדיקה נסיבות תיק זה.

לא ראייתי, אפוא, בנסיבות כתבי האישום בעניינו של ליטיבינוフ מזה ובעניין של הנאים מזה, טענות עובדיות הסותרות חזיתית זו את זו, כמפורט לעיל.

די באלה כדי לדחות את הטענה בדבר השתק שיפוטי.

. זאת ועוד, בבחינת למעלה מן הדרוש.

ב"כ הנאשמים נאחז בהחלטה של סגן נשיא כב' השופט סובל, כפי שתפורט להלן, כי העובדה שבענינו של ליטבינוף הוגש כתוב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, אינה צריכה לשנות מה מבחנים שנקבעו בפסקה בדבר השתק שיפוטי.

. ראשית, על מהות הסדר טיעון.

בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(1) 577, קבעה כבוד הש' בינוי:

"הסדר טיעון הינו הסכם בין טובע לנואשם, שהתביעה מתחייבת בו לוותר על חלק מהאישומים המិוחסים לנואשם או להמיר אישום חמוץ באישום קל או לוותר לנואשם ויתור אחר המעניק לו הקללה בקשר לטענות המשפט, בתמורה להודית הנואשם בעובדות שיש בהן כדי להרשו (ראו בג"ץ 218/85 ארביב נ' פרקליטות מחוז תל-אביב (להלן - פרשת ארביב [1]), בעמ' 398). יודגש כי בדרך כלל הסדר טיעון אינו רק לעניין העונש, ובמקרים רבים הוא נערך גם לקביעת העובדות בכתב-האישום ולקביעת העבריות המិוחסות לנואשם, בין אלה שנוסחו במקור ובין אלה שתוקנו בעקבות הסדר הטיעון. (ההדגשות אינן במקור - צ.ק)

ביסוד גיבושים של הסדר הטיעון עומדים שיקולים שונים כגון קשיים ראיתיים, חיסכון בזמן שיפוטי, חלקו של הנואשם במסגרת ההתארגנות העברינית ועוד. משכך, עובדות כתוב האישום כלפי ראוון מנוסחות פעמים באופן שונה מעובדות כתוב האישום כלפי שמעון. במסגרת הסדר טיעון, ועל מנת שלא ליצור פער בין התיאור העובדתי בכתב האישום לבין סעיף האישום המקורי, מומרות לרוב גם עובדות כתוב האישום בהתאם, שכן הودאת הנואשם בכתב אישום מתייחסת לעובדות ולא לסעיף האישום.

כאמור לעיל, ברى כי מקום בו קיימת סתירה בולטת ומהותית בין שני כתבי אישום באופן שהטענות העובדיות אינן יכולות לדור בנסיבות אחת, אפשר שבית המשפט הגיע למסקנה שונה.

עינתי בחווית דעת חברי השופט משה סובל בעניין **מדינת ישראל נ' מלכה** (ת"פ 15-05-28759 מחוזי -ם פורסם בנוו 24.3.19). באותה החלטה נדרש חברי לסוגיה דומה ובגדר אותה החלטה התייחס לمشקלן ומשמעותן של עובדות בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון.

לשיטתו, "**מעמדת הנורמטיבי של הרשעה זו** (במסגרת הסדר טיעון-צ.ק) **שcoil לקביעה שיפוטית כלפי**

נאשם כי עובדות אלה אכן התרחשו בנסיבות. משכך, יכולה לעמוד לזכות נאשם אשר לא היה שותף להסדר הטיעון, טענה מוקדמתית בדבר השתק שיפוטי נוכח עובדות סותרות בעניינו של נאשם אחר.

דעות בעניין זה שונה.

על מעמדו הייחודי של הסדר הטיעון ועל הקושי המובנה להסיק מסקנות מעובדות כתוב אישום **מתוקן** במסגרת **הסדר**, תעיד העובדה שופטית בית המשפט העליון נחלקו בשאלת האם יש מקום להחיל את תיקון 113 לחוק על גרי דין הניטנים במסגרת הסדר טיעון. למעשה ועל פי גישת השופט סובל ציריך היה להחיל את תיקון 113 לפי שמעמדה הנורומטיבי של הרשעה במסגרת הסדר, שקול לקביעה שיפוטית.

על פי דעה אחת בבית המשפט העליון, כמפורט לבית המשפט הסדר טיעון "סגור", אין הוא פטור מלבחן את העונש המוסכם בהתאם למתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק, תוך יישום הוראותיו [ראו: ע"פ 13/13, **פלוני נ' מדינת ישראל** (04.12.2013); ע"פ 3856/13, **גוני נ' מדינת ישראל** 13.02.14]. רוצה לומר. על פי ההלכה הנוגגת, בגין הדין על בית המשפט לקבוע במנזוק מהסדר הטיעון את מתחם העונשה ואת העונש ההולם בתוך המתחם, להשווות את העונש המוסכם לעונש שהוא צפוי לנאים אלמלא הסדר, ולבחון מה מידת הקלה שניתנה לנאים במסגרת הסדר והאם הסדר מażן נכונה בין הקלה זו לבין האינטראס הציבורי [ראו: ע"פ 13/13, **פלוני נ' מדינת ישראל**; ע"פ 1958/98, **פלוני נ' מדינת ישראל**]. והcoil, בשים לב לפסיקה העקרונית המתיחסת לכבוד הסדרי טיעון בכלל, ולמקרים החרגים המצדיקים סטייה מהסדר טיעון [על כך ראו למשל: ע"פ 1958/98, **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(1) 577, 7757/11, **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.02.2013)].

מנגד, קיימת דעה אחרת, לפיה, **השיקולים התומכים בגיבוש הסדרי טיעון** אינם חופפים בהכרח לשיקולי העונשה עצמם ועוד תיקון 113 להסדר לצורך קידום האחדות בעונשה. למעשה, מדובר בשתי מערכות שיקולים שונות זו מזו העשוויות להוביל, במקרים מסוימים, למסקנות שונות באשר לעונש הראו. [ראו לעניין זה ע"פ 15/15 8109/15 **אביטן נ' מדינת ישראל** (09.06.2016) וע"פ 2524/15 **שפרנוביץ נ' מדינת ישראל ופלוני** (08.09.16).]

בendzon זה ראייתי להביא מדברי כב' השופט זילברטל בעניין **אביטן**.

"**השיקולים העומדים בסיסם של הסדרי טיעון**, ובין היתר אלה שנוגעים לקושי ראייתי בתיק או לקשיים הכרוכים בניהול המשפט בעניינו של הנאשם, אינם זמינים לאלה שנקבעו בתיקון 113. לכן, יש הגורסים כי אין זה ראוי להחיל את השיקולים הקבועים בתיקון 113 במקרים של הסדרי טיעון (ראו: יניב ואקי ויורם רבין "הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בעונשה: תමונת מצב ורഹורים על העתיד לבוא" הפרקליט נב 468-467 (תשע"ג)). בהתאם לכך, כאשר הסדר טיעון מבטא הסכמה ביחס לעונש עצמו, מבלתי להתייחס למתחם העונש

הראוי, יתכן שבית המשפט, בבאו לבחון את הסדר הטיעון, לא ידרש לקביעת מתחם העונישה באוטו מקרה (הדגשה לא במקור-צ.ק), אלא יבחן האם העונש עליו הוסכם בהסדר, משיקף כראוי את כלל шиקולי העונישה בסוג העבירות שבוצעו".

הנה כי כן, אין להתייחס **ככלל** לעובדות כתוב אישום מתוקן לשם לימוד גזירה שווה לכתב אישום אחר באותה פרשה, לפי שהוא אינו משיקף בהכרח את התשתית הראיתית במלואה. עם זאת, כאמור לעיל,ברי כי מקום בו קיימת **סתירה בולטת ומזהותית** בין שני כתבי אישום באופן שהטענות העובדיות אינן יכולות לדור בכפיפה אחת, אפשר שבית המשפט יוכל למסקנה אחרת.

.
אכיפה ברונית:

(1) גם בסוגיה זו מפנה ב"כ הנאים לשון סעיף 149(10) לחס"פ כמפורט לעיל.

עיקרם של דברים בטעמי: אכיפה סלקטיבית חותרת תחת עיקנון השווין בפני החוק כאשר המנייע לאי העמדת אחרים לדין נגוע בשירות, שיקול זה או מניע פסול. עם זאת, אין לומר כי הוכחת טענה מותנית בהיות האפליה מכוונת וזרונית. גם החלטה שוגיה של רשות אשר ניתנה בתום לב יכולה לבוא בשערו הגנה זו.

ראו: לעניין זה בג"ץ 6396/96 זקיין נגד ראש עיריית באר שבע ואח', פ"ד נג(3) 289 וע"פ 7014/06 מדינת ישראל נגד לימור (4.9.2007).

בעניין זקיין נקבע כדלקמן:

"מכאן, כפי שמקובל לגבי טענה של פגיעה בשוויון אם לכוארה יש יסוד בריאות לטענה של אכיפה ברונית, מטעערת החזקה בדבר חוקיות ההחלטה המנהלית. כתוצאה, עובר הנטול אל הרשות המנהלית להראות כי האכיפה, אף שהיא נראית ברונית, בפועל היא מתבססת על שיקולים עניינים בלבד, שיש להם משקל מספיק כדי לבסס עליהם את ההחלטה הרשות".

(2) מן הכלל אל הפרט:

לא די להצביע על דמיון לכוארה בעובדות כתבי האישום בין המוחשי לנאים לבין האחרים. לא הובאו בפני ראיות כי התשתית הראיתית זהה או

דומה ועל כן ראייתי לאמצץ את טענת המשפט כי שיקולים ראויים עמדו לנגד עיניה בשעה שהחליטה לא להעמיד לדין את בורבא וחואראץ.

. 6. הבקשה על שני ראייה נדחתת אפוא.

המציאות תשלח העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ב סיון תשע"ט, 25 יוני 2019, בהעדר הצדדים.